

Vandaag gaat het goed met me

Eerste druk, augustus 2012
© 2012 Femke van Rossum

Martijn Gijsbertsen

ISBN: 978-90-484-2547-1
NUR: 401

Uitgever: Free Musketeers, Zoetermeer
www.freemusketeers.nl

Hoewel aan de totstandkoming van deze uitgave de uiterste zorg is besteed, aanvaarden de auteur en uitgever geen aansprakelijkheid voor eventuele fouten en onvolkomenheden, noch voor de directe of indirecte gevolgen hiervan.

Niets uit deze uitgave mag zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever worden openbaar gemaakt of verveelvoudigd, waaronder begrepen het reproduceren door middel van druk, offset, fotokopie of microfilm of in enige digitale, elektronische, optische of andere vorm of (en dit geldt zonodig in aanvulling op het auteursrecht) het reproduceren (I) ten behoeve van een onderneming, organisatie of instelling of (II) voor eigen oefening, studie of gebruik welk(e) niet strikt privé van aard is.

**VANDAAG
GAAT HET GOED
MET ME!**

Femke van Rossum

Vandaag gaat het goed met me!

Vragen naar iemands welzijn is in de regel meestal geen oprechte interesse. De vraag “hoe gaat het?” wordt veelal gesteld uit beleefdheid en zelden verwacht men dan een eerlijk antwoord. Sinds ik met mijn eigen sterfelijkheid en alle gevolgen daarvan ben geconfronteerd, heeft deze vraag dan ook een heel andere betekenis voor mij gekregen.

Wanneer iemand je die vraag stelt, terwijl je in een diep dal zit, is het geven van een standaard antwoord behoorlijk lastig. Als je met wallen onder je ogen en met je ziel onder je arm rondloopt, volstaat het standaard ‘goed’ simpelweg niet.

In zware tijden verandert de vraagstelling en is het antwoorden met de waarheid plotseling wel toegestaan. Toch wordt de vraag veel minder gesteld, wanneer het antwoord aan de buitenkant zichtbaar is. Wie er slecht uitziet, wordt niet zo vaak meer geconfronteerd met beleefdheden omdat zijn of haar omgeving bang is voor de waarheid. De waarheid is dan plotseling een confrontatie met hun eigen sterfelijkheid en slechts de intimi wagen zich op dit gladde ijs.

Nu ik mijn gevecht gewonnen lijkt te hebben, heeft mijn omgeving de moed weer verzameld om mij te vragen naar mijn welzijn. Toch heb ik door mijn ervaring geleerd dat een standaard antwoord ook nu niet meer voldoet. Wie mij oprecht vraagt hoe het met mij gaat, krijgt een eerlijk antwoord en dat antwoord wisselt van dag tot dag.

Vandaag gaat het goed, maar gisteren had ik een slechte dag. Gisteren voelde ik plotseling weer die leegte, veroorzaakt door al mijn verliezen. Vandaag gaat het goed, maar morgen zal het minder gaan. Morgen betaal ik de prijs omdat ik vandaag teveel van mijn energie zal gebruiken.

De vraag hoe het gaat is te algemeen geworden en ik vind het steeds moeilijker om een antwoord te geven. Wie met de gevolgen van kanker is geconfronteerd, zal dit herkennen. Er is geen standaard antwoord voor het leven na zo'n zware strijd. Wat er wel zou moeten zijn is een standaard vraagstelling. Niet meer de vraag hoe het gaat, maar de vraag "hoe gaat het vandaag?"

Elke dag is een nieuwe en elke dag brengt nieuwe ervaringen. Niet elke ervaring is positief en niet elke dag is er één waar we met 'goed' op kunnen antwoorden. Daarom pleit ik voor de keuze voor een nieuwe vraagstelling. Wie wil afstappen van beleefdheidsvormen en echt wil weten hoe het ons vergaat, stelt niet meer de korte vraag, maar kijkt ons in de ogen aan en zegt:

"Hoe gaat het met je vandaag?"

Onvermogen accepteren is een grote stap richting rijkdom!

Voor papa

Levenskunstenaar

Verwerken is een kunst. Dat heb ik bewezen en daarmee mag ik mezelf kunstenaar noemen. Voor velen is de strijd nog lang niet gestreden en zo ook niet voor mij. Waar ik voorheen mijn verhaal vertelde, ben ik nu op een punt aangekomen waarop ik ervoor kies mijn verhaal te vertalen in emoties. Niet elke emotie is gekoppeld aan een specifieke gebeurtenis en niet elke emotie is van hetzelfde kaliber.

Leven na kanker bestaat niet omdat niet te bepalen is wanneer kanker je leven verlaat. Kanker is mijn vriend en mijn vijand. Hij helpt mij relativiseren en houdt mij scherp. Het heeft veel verwoest en tegelijkertijd veel opgeleverd. Door mijn gevoelens op te schrijven is het mij gelukt om een moeilijke periode door te komen, maar het teruglezen van dit alles geeft ook een dubbel gevoel. Ik voel de trots om wat ik bereikt heb en de schaamte voor de fouten die ik maakte. Ik leer elke dag een beetje bij en gebruik mijn eigen werk als studieboek om mezelf en mijn toekomst te verbeteren.

Het verhaal dat achter mij ligt is moeilijk te evenaren, maar het verhaal dat ik nog vertellen wil, is minstens net zo waardevol. Het is het verhaal van overwinnen en verwerken. Ik vocht, won en moest mijn leven opnieuw indelen. Met dat laatste ben ik nog niet klaar en ik gun iedereen een kijkje in mijn verwerkingsproces. Door al mijn dagelijkse emoties te beschrijven, hoop ik anderen meer inzicht te geven in de emotionele gevolgen van kanker.

Met een nieuwe verzameling levenservaringen en verwerkingsprocessen wil ik de omgeving van een kankerpatiënt bewust maken van de gevolgen op lange termijn. Elke emotie opnieuw verpakt in een stukje bewustwording en elke stap voorzichtig genomen. Ik hoop dat het uitpakken van mijn cadeautjes herkenning en begrip brengt en spreek de wens uit dat het mensen inspireert om het leven te omarmen.

Ik omarm mijn leven en dus ook de vervelende dingen die op mijn pad komen. Dat maakt mij niet alleen een eindeloze optimist, maar ook een kunstenaar. Dankzij de kracht van mijn geest zie ik mezelf als een echte levenskunstenaar!

Erfgoed

Inspiratie is overal. Met een schoolgaande dochter, een zoon in de ontdekkingsfase, twee honden en alles wat er bij mijn gezin komt kijken, komen ideeën aanwaaien als bladeren in de herfst.

Mocht mijn doorgaans hectische bestaan dan toch nog even in rustiger vaarwater komen, dan is er altijd nog het dagelijkse nieuws of een scala aan ergerniswekkende reclames op televisie. In mijn leven is zelden gebrek aan inspiratie en ik geniet van het observeren en absorberen van mijn omgeving. Soms is het een opmerking van Noa of één van haar vriendinnetjes en dan weer brengt een simpel nieuwsbericht mijn gedachtegang in beweging.

Als dan het eerste zetje is gegeven, volgt een proces, waarbij mijn hersenspinsels zich omvormen tot letters en zinnen. Dit alles gebeurt onzichtbaar voor anderen. In mijn hoofd is het een drukte van jewelste. Ideeën buitelen over elkaar heen en zinnen roepen om het hardst om gebruikt te worden. Het proces kent geen pauze en soms werken mijn hersenen aan wel drie verhalen tegelijk. Pas als het geluid in mijn hoofd de complete chaos heeft bereikt, gun ik mezelf de rust om aan mijn laptop te gaan zitten. Dan pas krijgen mijn woorden de kans om uit de beperking van mijn hoofd te ontsnappen.

Alle zinnen die in mijn gedachten zijn gevormd, vinden een uitweg via mijn vingers op het toetsenbord. Dit proces wijkt af van het verwachtingspatroon. Wel honderd zinnen zweven door mijn hoofd, terwijl ik er slechts enkele toepas. Vanaf het moment dat mijn vingers het toetsenbord beroeren, gaat mijn verhaal een eigen leven leiden. Al schrijvende vormt het verhaal zichzelf en blijft slechts de kern van mijn inspiratie in stand. Zelfs de afloop is totaal niet te voorspellen. Een titel vormt meestal wel een leidraad voor mijn verhaal en staat al

vast voordat ik ook maar één letter heb geschreven, maar vaak bepaalt het creatieve proces in mijn hoofd, het verdere verloop en einde.

Een simpele vraag als hoe ik steeds weer wat nieuws op papier kan krijgen, vormt zich onbewust weer tot column en na een paar dagen spoken in mijn hoofd is dit het resultaat. Zonder dat ik wist waar deze vraag mij zou brengen, bracht het mij aan het denken en gaf het mij weer nieuwe inspiratie. Er zijn nog voldoende ontwikkelingen in mijn leven te beschrijven, maar deze week sta ik even stil bij de ontwikkeling van mezelf en mijn gedachtengoed.